

sine bøger, uanset hvad der står i dem. Vist har folk lov til at blive oprørt over de bøger, de læser, men det berettiger ikke nogen til at opføre sig truende mod ophavsmanden.»

Den, der siger dette, er fru Mariam Rajavi, leder af det nationale modstandsråd, NCR, som er en af de største modstandsbevægelser mod præstestyret, udsprunget af Mojahedin-e-khalq, som var med til at styrte shahen, men som brød med Khomeini, da han dekreterede, at Irans forfatning skulle baseres på velayat-e-faqi, hvilket siges at betyde troens overherredømme.

Under et besøg i Oslo den 30. oktober i år, hvor Mariam Rajavi mødtes med ledende politikere, bl.a. den senere statsminister Jagland, gentog hun sin undsigelse af fatwaen, som hun kaldte umenneskelig og uislamisk.

Er det altså ikke besynderligt? Her har vi en iransk leder, der fordømmer fatwaen som umenneskelig. Hende har Danmark ikke villet have noget at gøre med, mens jeg aldrig har hørt Udenrigsministeriet advare mod dialog med regimet, med dem, der står bag fatwaen.

Udenrigsministeren har en række indvendinger mod Det Nationale Modstandsråd, som jeg ikke skal repetere her. De fleste af dem er direkte forkerte, men der er også nogle, der meget vel kan være hold i. Man kan imidlertid ikke forvente, at en oprørsbevægelse med baggrund i tidligere shahens og nu et så brutalt regime som mullahernes skal være perfekt, og det er grotesk, at regeringen indtil for ganske nylig har ført en såkaldt kritisk dialog med regimet, men nægtet enhver dialog med regimets modstandere. Og lad mig her understrege, at ordet »modstandere« skal forstås bogstaveligt. Det er et flertalsord. Jeg tænker ikke kun på Det Nationale Modstandsråd, NCR. Der er også andre, bl.a. fedayeen-bevægelserne, det kurdiske parti i Iran og den mere højreorienterede Flag of Freedom-bevægelse. Men hidtil har man bare sagt, at oppositionen er svag og splittet og sekterisk, hvilket i øvrigt er indlysende forkert, når man ser på, hvordan de mange millioner iranere, der lever uden for Iran, forholder sig og organiserer sig.

Det søgelys, som Rushdie-debatten nu sætter på mullahernes middelalderlige regime i Iran, må give anledning til ændrede signaler i den danske politik over for Iran. Det må være slut med alt, hvad der bare minder om direkte eller indirekte økonomisk støtte til mullahregimet i form af eksportkreditter, eller hvad det måtte være, enten direkte fra dansk side eller fra EU's

side. Det sidste har også spillet en væsentlig rolle. Derimod må Danmark støtte alle bestræbelser for at isolere dette menneskefjendske regime, ganske som vi støttede bestræbelserne for at isolere apartheidregimet i Sydafrika og gjorde det med betydeligt held.

Der skal hverken føres kritisk eller ukritisk dialog med præstestyret. Den eneste tale, der er på sin plads, er protestens og afvisningens tale, ganske som vi demonstrerede det over for apartheidregimet i Sydafrika, hvor vi kloge af skade efterhånden også holdt op med at føre dialog med regimet og ikke var bange for at deltage i en isolering af det, hvilket bidrog til regimets fald og skabelsen af demokratiske tilstande i Sydafrika.

Endelig skal der indledes en dialog med mullahregimets modstandere, og den dialog skal så sandelig være kritisk, fordi der er mangt og meget, vi også må kritisere hos dem. Men den dialog skal være bred, og den skal omfatte alle modstandere, ikke kun Det Nationale Modstandsråd. Formålet er selvsagt at finde veje og midler til at svække et regime, der har specialiseret sig i international terrorisme, og bidrage til at bane vej for demokrati, menneskerettigheder og tolerance i Iran.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Man skal vist stå tidligt op for at tage hr. Gert Petersen i en faktuel fejl, men jeg har også været tidligt oppe i dag.

Hr. Gert Petersen sagde, at udenrigsministeren i august i år havde meddelt, at den danske regering har afbrudt den kritiske dialog med Iran, og jeg har også lagt mærke til, at dette vakte en betydelig medieopmærksomhed her i efteråret. Men jeg mener at have tilstrækkelig erindring til at kunne påstå, at det var en gammel nyhed, at det var sket et sted mellem et halvt og et helt år tidligere og også blev offentliggjort dengang.

Jeg vil gerne så tidligt som muligt i debatten for klarheds skyld bede udenrigsministeren bekræfte, hvis hr. Gert Petersen er kommet til at tage fejl; at afbrydelsen altså er sket på et væsentlig tidligere tidspunkt og var begrundet med, at Irans regering i andre hovedstæder sagde ting, der var i strid med den såkaldte København-erklæring, og endelig at al dialog med denne regering er ophørt med ophøret af den kritiske dialog.